

Miðvikan hjá Óla,
fær nú heitið Síðsøga...

Síðsøga

við Óla Jacobsen

MINNINGARDAGUR TEIRRA SJÓLÁTNU:

50 ÁR SÍÐANI SYÐRADALSBÁTURIN GEKK BURTUR

Í DAG ER **MINNINGARDAGUR** TEIRRA **SJÓLÁTNU**. Í HESUM SAMBANDI ER **HÓSKANDI** AT **MINNAST** EINA AV TEIMUM **VANLUKKUM** Á **SJÓNUM**, SUM HAVA **KOSTAÐ** OKKARA FÓLKI SO **NÓGV**

Í Kalsoynni eru tveir rundir minningardagar í ár. Annar er, at tað eru liðin 50 ár síðani, at Kallur á Syðradali hvarv við trimum monnum. Hin er, at tað eru 100 ár síðani, at “húsa-skonnartin” Mariana hvarv við seks monnum í 1913. Hetta feruttan iva at merkja minningarhaldið á Syðradali í dag.

Lagnutúrurin við Kalli

Sunnukvøldið tann 22. september 1963 vóru teir á Kalli um 10 tíðina á kvøldi farnir til Klaksvíkar eftir egndari línu. Teir skuldu eisini sjálvir eigna eina línu, áðrenn teir fóru avstað til útróðrar.

Við 6-mannafarinum vóru trýggir menn. Elstur var Dánjal Danielsen, 67 ára gamal.

Við vóru eisini sonur hansara, Joen Simon, 29 ár, giftur við Elsu Jacobsen av Saltnesi og pápi at 4 mánaðar gomlum soni, Edmund, og bróðursonur Dánjal, Henry Danielsen, 31 ár. Hann var komin til giftingar við Solveig Brestisson Thomsen úr Skúvoy.

Teir fóru av Klaksvík um tvey tíðina um náttina, og teir vóru væntaðir aftur um mid-dagsleiti mánadagin. Men eingin bátur kom aftur. Skjótt var farið at leita. Tað fyrsta skipið, sum fór, var Háenni. Skiparin, Frits Olsen, ættaður úr Trongisvági, var giftur við Cathrinu, systir Henry, sum var við Kalli.

Leitað var eisini frá landið av. Millum annað varð ringt norður til Trøllanesar at vita, um tey sóu nakran bát. Telefonstøðin var í Innistovu hjá Onnu og Mikkjali Joensen.

Jógvan, sonur teirra, fór norður á Kallin at vita, um hann sá okkurt. Men har var einki. Tað einasta, hann sá, var eitt russiskt sildaskip á veg norður eftir í Djúpunum. Jógvan var tá trúlovaður og bleiv seinni giftur við Gertrud, dóttur Dánjal og systir Jóan Símun.

Báturin – hvítur við grønum stokkum og við hvítum stýrhúsi – var seinast sæddur mánadagin fyrrapartin um 11-tíðina. Tá kom bátur úr Oyndarfirði, Guttabáturin, fram á hann nærri Kalsoyarlandinum millum Kallin og Funningsmúla.

DÁNJAL DANIELSEN

JÓAN SÍMUN DANIELSEN

HENRY DANIELSEN

Kallur stimaði tá eftir kýki. Seinni kom Nevið Reyða fram á kík út fyri Líðarmunnan á Kalsoynni norðan Blankskála, og ein var funnin út fyri Húseiði.

Eisini komu teir fram á tvey línutrog fyri Keldunum, og hildið var, at tey vóru av saknaða bátinum. Nevið Reyða var tann fyrsti bátur, sum leitaði í Djúpunum, har Kallur var sæddur seinastu ferð.

Lorvíksbáturin Sigatindur, sum kom av sildaveiðu, hevði um 4 tíðina seinnapart-in sæð hesar kíkar norðanfyri Lorvík. Teir undraðust yvir, hvørjir fremmandir menn, ið kundu hava sett línu har á leiðini.

Háenni kom eisini fram á kík við ódrignari línu hjá Kalli. Tað tyktist sum at teir høvdu fingið enda og hava kanska ikki funnið hin kík, so teir kundi draga frá hinum endanum.

Í leitingini, fyrstilað av verjuskipinum »Vædderen«, lutóku fleiri skip og útróð-rarbátar. Thorshavn radio hevði alla tíðina samband við førini og leiðbeindi tey. Millum skip, ið leitaðu, vóru Víkingur, Pride, Stella Maria, Lishøvdi, Nevið Reyða, verjuskipið Ternan, norska bjargingarskipið Skomvær II, Havnatindur og Pálsdrangur. Týsdagin

sendi »Vædderen« upp sína tyrllu. Flogfar frá bretsku sjóverjuni, Coast Guard, tók lut í leitingini.

Veðrið var gott, tá Syðradalsmenninir fóru til útróðrar, men mánadag seinnapart um fyra tíðina gjørdist vindur. Hildið verður ikki, at tað kann hava verið av veðri, at báturin var farin.

Christian hevði ánlsi

Solveig greiðir frá, at hon var komin úr Skúvoy norður til Syðradals saman við mammu síni. Hon og Henry skuldu giftast í næstu framtíð, og tá er altíð nóg mikið at takast við og at fyrireika.

Joen Símun og Henry vóru dupult systkinabørn, páparnir vóru bróður og mammurnar, sum vóru úr Lorvík, vóru systrar. Jóan Símun skuldi vera formaður á Háenni henda veturin og Henry hevði verið við Fuglberg.

Pápi Henry, Cristian, hevði ætlað sær við hendan dagin, men Henry, sum sjálvur vildi sleppa við, bað hann liggja heima at stinga fliður til agn. Hetta dámdi Christiani einki.

Men mánamorgun fór hann í Knússdal norðanfyri Syðradal at stinga fliður. Hann fór tíðliga upp mánamorgunin. Men kom-

in oman á bakkan, sá hann eitt so bjart ljós omanfyri húsini, at hann ánaði, at her var talan um varsil.

Út á fyrrapartin, klokkan hálvgum ellivu, kemur Chistian aftur í ringum skørum og sigur, at hetta verður okkum ein ringur dagur. Tað vísti seg eisini, at hann hevði stoytt pøsina við fliðum til sjós aftur. “Her var einki at stinga fliður til!”

Okkurt hevur hann kent á sær. Tað hevur kanska eisini Henry gjørt. Tá ið hann fór avstað, fór hann inn til systkinabarnið, Jóan Símun, at geva tí lítla Edmundi eitt klemm. Hann helt skemtiliga fyri, at “eg kenni meg at eiga ein part í honum.”

Hann kom heilar trýggjar ferðir niðan aftur til hús eftir onkrum, hann hevði gloymt, seinast eftir eini lummalykt.

Seinni var Cristian so sera harmur um, at hann kortini ikki var farin við. Hann vildi heldur, at tað var hann, sum var farin, heldur enn sonurin.

Hann hevði annars havt sínar royndir at missa. Undan Henry hevði hann mist dótturina Cathrinu, sonin Johnri Sofus, tvey ára gamlan, og aftur Jonri Sofus, uppkallaður eftir beiggjanum, sum druknaði á Syðradali,